

Mary Baloghová
**Ked' príde
láskaa**

Mary Baloghová

**Ked' príde
láska**

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Someone to Honor, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Berkley, an imprint of Penguin Random House LLC, New York 2019, preložila Tamara Chovanová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC.
and PRAVA I PREVODI.
Translated from the English SOMEONE TO HONOR.

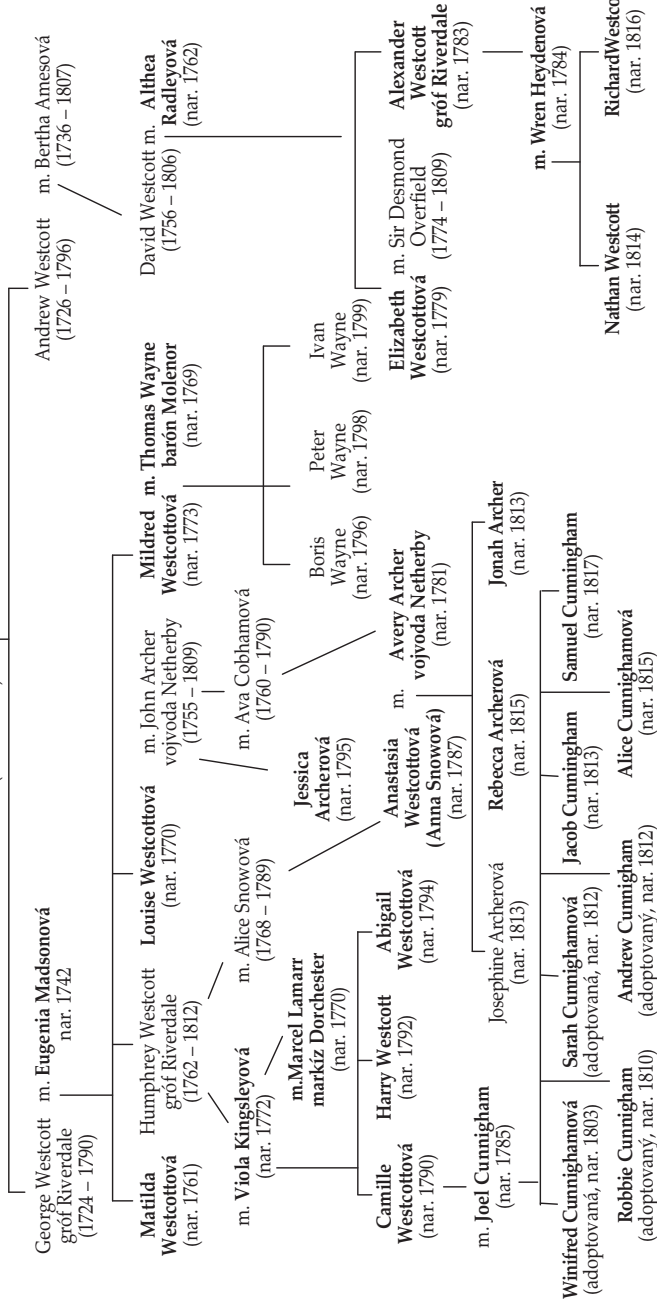
Copyright © 2019 by Mary Balogh
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2020
Cover Design © Juraj Šramko 2021
Cover Photo © Alexia Feltser / Arcangel
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2021

ISBN 978-80-220-2304-7

Rodina Westcottovcov

(Postavy z rodokmeňa, ktoré vystupujú v románe *Keď príde láska*, sú vyznačené tučným písmom.)

Stephen Westcott m. Eleanor Coková
gróf Riverdale (1704 – 1759)
(1698 – 1761)

KONEČNE DOMA!

Aspoň v Anglicku. Prešlo dvadsať mesiacov od jeho posledného krátkeho pobytu vo vlasti po bitke pri Waterloo v roku 1815. A teraz je nazad.

Keď podplukovník Gilbert Bennington, pre priateľov a známych Gil, vystúpil v Doveri z lode po nočnej plavbe z Calais, cítil iba únavu, podráždenie a neblahú predtuchu, že návrat domov mu neprinesie šťastie na večné veky.

Pri pohľade na elegantný koč s vojvodským erbom na dverách urobil grimasu. Koč očividne čakal naňho. Alebo skôr čakal na Averyho Archera, vojvodu Netherbyho, jedného z troch jeho spolucestujúcich. Gil by si bol radšej najal ľahký koč, no mohol si myslieť, že jeho milosť sa neuspokojí len tak s hocičím, iba s honosnou nádherou. A nechtiac musel uznať, že tento dopravný prostriedok bude lepší než najatý koč, lebo jeho ďalší spoločník Harry bol od únavy až popolavý.

Gil neplánoval cestovať s tromi spoločníkmi. V nedávnej minulosti strávil rok na Ostrove svätej Heleny ako súčasť posádky, ktorá strážila Napoleona počas jeho druhého exilu. Keď sa odtiaľ vracal loďou smerujúcou do Francúzska, nie do Anglicka z jednoduchého dôvodu – bola to prvá loď, ktorá smerovala z ostrova, keď sa mu skončila vojenská služba, vybral sa do Paríža. A tam sa náhodou dozvedel, že jeho starý priateľ a spolubojovník major Harry Westcott, o ktorom si myslel, že padol pri Waterloo, sa zotavuje zo zranení v zariadení pre vojenských dôstojníkov. Gil ho naposledy videl po tej bitke a zrane-

nia vyzerali smrteľné. Ale Harry napriek všetkému prežil, i keď len tak-tak. A po pol druhu roku túžil vrátiť sa domov, hoci lekári mu takú namáhavú cestu neodporúčali. Ešte vždy sa celkom nezotavil.

Gil sa ponúkol, že ho bude sprevádzať, a Harry využil príležitosť. Pozval Gila, aby ho navštívil, keď sa vrátia domov, a Gil pozvanie prijal. Túžil byť v Anglicku. Potreboval tam byť. Ale váhal s návratom do svojho domu. Najprv musí niečo vybaviť.

No v poslednej chvíli prišli do Paríža dvaja Harryho príbuzní, aby ho sprevádzali na ceste domov. A hoci Harry bol len nelegitímny člen rodiny, jeho príbuzní boli vplyvní muži. Aristokrati. Jedným z nich bol Avery Archer, kedysi Harryho poručník – prv než vyšlo najavo, že je nemanželský syn – a teraz bol jeho švagrom. Druhým bol Alexander Westcott, gróf Riverdale, hlava rodiny a nositeľ titulu, ktorý kedysi patrilo Harrymu – takisto predtým, než vyšlo najavo, že je nemanželský syn.

Gil pochopil, že v tej rodine je to dosť zložité. Harry o nej nikdy veľmi nerozprával.

Cestovali spolu v štvorici, hoci Gil sa pokúšal z toho vyvliecť. Necítil sa dobre v aristokratickej spoločnosti. Mal vysokú vojenskú hodnosť, no v skutočnosti neznamenal nič. Spodina spoločnosti, ak to má povedať po lopate, a bol rovnako nemanželský syn ako Harry. Ale Harry ho prosil, aby ho sprevádzal, a tak Gil šiel s nimi. Jeho priateľ ho bude potrebovať, keď ho príbuzní privedú domov a vrátia sa k svojim rodinám.

„Ach,“ vzdychol vojvoda Netherby a pozrel na svoj koč s lorňonom v ruke. „Pastva pre oči! Koľko si stavil na to, že môj koč nepríde, Harry?“

„Ako si možno spomínaš, ani groš,“ odvetil Harry. „Tvojho kočiša by to stálo život, alebo aspoň živobytie, keby meškal.“

„Presne tak,“ prikývla jeho milosť. „Podme pohľadať slušný hostinec a pochutnajme si na dobrých anglických raňajkách. Dovolím si tvrdiť, že tam budú mať aj kúsok kosti so svalovinou.“

Tá koš s mäsom mala byť pre Gilovho miláčika, veľkú sučku neurčitej rasy, ktorá ho sprevádzala z Waterloo na Ostrov svätej Heleny, do Francúzska a teraz do Anglicka. Šťastne mu dychčala pri nohe, zrejme sa tešila, že stojí znova na pevnej zemi. O chvíľu sa ocitla v koči vojvodu Netherbyho s ostatnými, ležala Gilovi pri nohách ako veľké ovčie rúno a zakrývala aj Riverdalove čižmy.

Koč ich dopravil ten kúsok cesty do najlepšieho hostinca v Doveri, Gil o tom vôbec nepochyboval, kde si oni traja dopriali sýte raňajky a Harry nevelmi nadšene chrúmal hrianku. Potom si jeho milosť vypýtala pero, atrament a papier a napísala krátky list, v ktorom informovala svoju vojvodkyňu, že sa šťastne vrátili do Anglicka a zmenili plánovaný cieľ cesty. Príbuzní plánovali vziať Harryho do Londýna, kde ho čakala celá rodina vrátane jeho matky markízy Dorchesterovej a jednej sestry. Ale Harry trval na tom, že pôjde do Hinsfordského sídla v Hampshire, kde vyrástol. Túžim po pokoji vidieka, vysvetľoval Gilovi. Okrem toho sa chcel vyhnúť tomu, aby ho obskakovali, čo by sa stalo, keby šiel do Londýna.

Keď sa vojvoda postaral, aby odoslali list, nasadol do koča k ostatným trom a bez meškania vyrazili na sever. Gil musel uznať, že koč je pohodlný. A priťahoval pohľady všetkých, okolo ktorých prechádzal.

Harry na sedadle oproti, vedľa Riverdala, bol ešte bledší než inokedy, ak to vôbec bolo možné, a doslova vycivený. Už nebol krásny ako predtým a opustila ho aj veselosť a šarm. Mal dvadsaťšesť rokov, od Gila bol o osem rokov mladší. Šesť mesiacov po Waterloo vojenský lekár každý deň čakal, že zomrie. Po prvom mesiaci

ho vzali do Paríža – nikto z popredných vojenských predstaviteľov nevedel, prečo nie do Anglicka. Aj po šiestich mesiacoch ho trápili infekcie a horúčky a len pred piatimi mesiacmi podstúpil bolestnú, nebezpečnú operáciu – vybrali mu z tela guľku, lebo podľa lekárov sa presunula k srdcu. Varovali ho, že jej odstránenie ho môže zabiť. Ale keby ju nevybrali, určite zomrie. Prežil tú bolestnú operáciu, no morili ho ďalšie infekcie a horúčky.

Gil dúfal, že ich cesta nespôsobí to, čo sa nepodarilo horúckam a infekciám. Dúfal, že Harry prežije cestu, povzbudzoval ho, aby sa na ňu podujal, a zariadil to.

„Musíš byť šťastný, že si znova v Anglicku, Harry,“ nadhodil Riverdale. „Hoci ma mrzí, že sa ti ušlo typicky anglické privítanie.“ Ukázal von oknom. Nad krajinou viseli ťažké mračná, fúkal západný vietor a koč bičoval dážď.

„Naozaj je to dobrý pocit,“ odvetil Harry a hľadel cez okno. „Ale ako tak rozmýšľam – je dosť možné, že na budúci týždeň na mňa nedoľahne len dážď. Myslíš, že za mnou príde rodina, keď neprídem ja za ňou?“

„Veru je to ľahko možné,“ vyhlásil Alexander. „Všetci dychtivo čakali, že prídeš do Londýna. Pochybujem, že ich odradí tvoje rozhodnutie ísť do Hinsfordu. Koniec koncov nie je ďaleko od Londýna.“

„Dočerta!“ zamrmlal Harry, zatvoril oči a oprel si hlavu o mäkký vankúš.

„Predpokladám,“ dodal Riverdale, „že si sa rozhodol ísť do Hinsfordu aspoň sčasti preto, aby si sa vyhol rozruchu, ktorý ťa čakal v meste.“

„Áno, sčasti,“ priznal Harry. Potom sa nečakane zamsmial, no oči neotvoril. „Mal som mať rozum. A keby som mal rozum, cítil by som povinnosť, aby som ťa varoval, Gil. Na svete neexistuje rodina, ktorá sa zjednocuje okolo svojich členov tak ako Westcottovci – a to sa týka aj žien, ktoré sa vydali za Archerovcov, Cunninghamovcov, Handri-

chovcov, Lamarrovcov a... Zabudol som na niekoho? Kto je raz Westcott, navždy zostane Westcott. Aj keď je bastard.“

„Isto vieš, že to slovo v rodine nikdy nepoužívame, Harry,“ pripomenul mu Riverdale. „Ak nemyslíš na seba, myslí aspoň na svoje sestry, keď ho používaš, prosím ťa.“

Gil to nedal najavo, ale bol by rád, keby ho Harry varoval, že jeho milovaná rodina sa naňho hromadne vrhne, hoci Hinsford je od Londýna kus cesty. Väčšina z nich sa teraz zišla v Londýne na jarné zasadanie parlamentu a spoločenskú sezónu. Samozrejme, mohol si to domyslieť, keď sa títo dvaja muži nečakane zjavili v Paríži ako vyslanci rodiny. Ale ani na um mu nezišlo, že ostatní sa dohrnú na vidiek, aby privítali Harryho.

Napokon okolo neho sa nikdy nezhrfka rodina ani z matkinej strany – keď ho priviedla na svet, dištancovali sa od nej a svoj postoj nikdy nezmenili –, ani z otcovej strany. Keď sa jeho otec dozvedel, že mu zomrela matka, akurát mu kúpil dôstojnícku hodnosť u pešiakov. Gil bol v tom čase seržantom v britskom pluku v Indii. Neskôr mu otec kúpil hodnosť nadporučíka a Gil mu napísal, no nebol to ďakovný list – prečo by mal ďakovať otcovi, ktorý vyše dvadsať rokov ignoroval jeho existenciu a potom mu sčista-jasna vtrhol do života s darom, o ktorý ho syn nežiadal a netúžil po ňom? Gil mu oznámil, že si neželá, aby sa k nemu správal tak blahosklonne, a že ďalšie podobné prejavy odmietne. Vtedy si z celého srdca želel, aby zostal seržantom. Pri seberovných sa cítil lepšie.

S Harrym bojovali na Pyrenejskom polostrove, potom pri Toulouse aj pri Waterloo. Od začiatku sa priatelili, možno preto, lebo mali spoločné aj niečo iné okrem pluku a vojenských skúseností. Obaja boli bastardi – áno, treba to povedať po lopate – v armáde urodzených mu-

žov. Teda v radoch dôstojníkov. V stanoch a jedálňach dôstojníkov sa nerátala tvrdá práca a šikovnosť, talent a vernosť svojim druhom, tam skôr zavážil pôvod a bohatstvo. Niežeby sa Gilovi a Harrymu vyhýbali, ale vždy im nenápadne, alebo aj nápadne dávali najavo, že sú outsideri. Že medzi nich nepatria, ba trochu sa za nich hanbia. A niekedy aj viac než trochu.

Hľadel cez okienko na svojej strane koča a pozoroval pochmúrnu krajinu, hoci pochmúrne pôsobila iba pre tie mračná a dážď. Bolo to Anglicko a pocítil príval lásky k vlasti, aj keď sa mu s ňou nespájalo veľa šťastných spomienok.

Mal tu vlastný dom, Rose Cottage v Gloucestershire, ktorý si kúpil počas pôsobenia v Indii, kde zarobil obrovský majetok, ako sa mu vtedy zdalo. Aj teraz sa mu to zdalo. Kúpil dom, zvyšné peniaze investoval, využil služby londýnskeho agenta, ktorému dôveroval, a ukázalo sa, že dobre urobil. Keby sa bol rozhodol odísť z armády, mohol by žiť ako urodzený muž. Ale neodišiel. Ani vtedy, ani neskôr. Ako štrnásťročný odišiel z domu, keď ho zverboval bezcitný seržant, a od tých čias nepoznal nič iné, len armádu. Taký život mu vyhovoval.

Po bitke o Toulouse v roku 1814 sa vrátil domov aj so svojou ťarchavou manželkou. Zaviedol ju do Rose Cottage – napriek označeniu cottage, čiže chalupa, to bolo čosi oveľa väčšie. A patrilo to jemu. Bol to jeho prístav v tomto svete. Miesto, kde zakotví. Miesto, kde vychová svoju rodinu. Domov. Keď sa narodila Katy – Katherine Mary Benningtonová –, sen o šťastí sa stal realitou. Ach, ten bolestne šťastný deň po dlhých hodinách Caroliníných bolestí a jeho úzkosti. Tmavovlasé dievčatko. Hrejivý batôžtek nariekajúceho človečenstva.

Jeho dcérka.

Bolo bolestné vracieť sa k tej krátkej prestávke v jeho

živote, a preto to málokedy robil. Ale niektoré spomienky siahali hlbšie, vynárali sa, ani si to neuvedomoval. Ťažili ho ako olovo, boleli ako rozjatrená rana, ktorá ho nezabije, ale nikdy sa celkom nezahojí.

Šťastie na večné veky sa začalo vytrácať, keď Caroline po pôrode začala byť nepokojná, mrzutá, dom sa jej zdal malý, dedina nudná, spoločenský život fádny. Keď ho tri mesiace po Katinom narodení povolali k pluku – Napoleon Bonaparte vtedy utiekol z prvého exilu a vrátil sa do Francúzska, aby dal dokopy veľkú armádu –, Caroline ešte väčšmi zmáhal nepokoj.

Chcela ísť s ním a zveriť dieťaťko matke. Gil odmietol. Život na bojisku, to nebolo pre dámu, hoci Caroline tak pár mesiacov žila, prv než sa s ňou oženil, keď ju matka po skončení dámskej výučby vzala na Pyrenejský polostrov. A dieťa potrebuje mamu, domov, finančnú podporu otca a sľub, že sa vráti čo najskôr. Dieťa v skutočnosti potrebuje oboch rodičov, ale život nie je vždy ideálny. Usiloval sa, aby bol taký príjemný, ako sa za daných okolností dalo.

Keď sa po Waterloo náhlil do Anglicka, vyplašený čoraz spurnejšími listami nešťastnej manželky, nenašiel ju doma. Ani ich dcéru, ani pestúnku. Ale nikto – či už sluhovia alebo susedia – nevedel, kam odišli alebo kedy sa vrátia. Odvtedy ich nevidel, hoci sa dopyčul, že Katy je v Essexe u starých rodičov, generála sira Edwarda a lady Pascoeovej, kam ju jeho manželka vzala ešte pred Waterloo, krátko po jeho odchode do Belgicka. No keď ju chcel vidieť, vydesený z tej správy, lady Pascoeová mu ju odmietla ukázať. Neskôr sa dozvedel, že Caroline šla na večierok, na ktorý ju pozvali starí priatelia, potom na ďalší a ďalší. Gil si nemohol vziať dcéru ani pátrať po túlavej manželke, lebo ho náhle poslali na Ostrov svätej Heleny, bezpochyby vďaka generálovi Pascoeovi.

Katy ešte vždy žila u starých rodičov, Caroline zomrela. Správa o jej smrti ho zastihla na ostrove.

Odvtedy už uplynul viac než rok a situácia sa neupokojila, naopak. Generál Pascoe sa vrátil domov a on i jeho manželka sa rozhodli, že si Katy nechajú v opatere. Našli si právnika, ktorý mal dohliadnuť na to, aby sa právne všetko skončilo v ich prospech. Mohli proti nemu použiť dva nahnevané výhražné listy, ktoré napísal z Ostrova svätej Heleny, ale aj tvrdenie lady Pascoeovej, ako šialene sa správal pri návšteve v generálovom dome, a klamstvá, ktoré jej Caroline narozprávala, keď priviedla dcéru k matke.

Po tom všetkom vyzeral ako násilník, ktorý sa nevie ovládať a nie je spôsobilý byť otcom.

Keď Gil odchádzal z Ostrova svätej Heleny, bol rozhodnutý čo najskôr sa vrátiť do Anglicka a donútiť svokrovcov, aby mu zverili dcéru do opatery, aby ju mohol vziať domov. Ale zvíťazil chladný rozum a našiel si právnika, ktorého mu odporúčal jeho agent ako najlepšieho odborníka v Londýne. A Grimes – z právnickej firmy Grimes, Hanson a Digby – trval na tom, ako napísal v typicky právnickom liste svojmu klientovi, keď podpísali zmluvu, aby podplukovník Bennington nechal záležitosť v jeho rukách a nič nepodnikal.

A to bolo najťažšie. Lebo právnik, hoci aj najlepší v Londýne, niekedy nestačí. Generál mal veľkú moc a vplyv. Aj lady Pascoeová – bola sestrou baróna, ktorý mal vysoké postavenie vo vláde. Obaja sa zásadne už predtým stavali proti tomu, aby sa ich dcéra vydala za nemanželského syna kováčskej dcéry, aj keď mal vysokú dôstojnícku hodnosť. Keby Caroline nebola ťarchavá, pravdepodobne by ani neboli súhlasili so svadbou. Vtedy, len preto, neochotne súhlasili, ale neoblúbili si ho. A to ho znevažovalo. Keď sa stal vysokopostaveným dô-

stojníkom, veľmi sa usiloval správať ako džentlmen, aj keď ním nemohol byť.

Keď sa Gil ponúkol, že bude sprevádzať Harryho domov a nejaký čas s ním zostane, urobil to aspoň sčasti zo sebeckých dôvodov. Vráti sa do Anglicka, nebude ďaleko od Londýna, kde sa mu bude ľahšie dohovárať s agentom aj s právníkom, hoci ten netúžil konzultovať s ním svoj postup alebo byť pod tlakom. Keď bude znova v Anglicku, bude mať svoj cieľ, nezmierni sa s tým, že nebude nič robiť. Ale ponúkol sa aj preto, lebo bol Harryho ozajstný priateľ a robil si oňho obavy, lebo nemohol cestovať sám ani zostať sám, nech si myslí čokoľvek. Ale nepôjde do Londýna, kde žila počas jarných mesiacov jeho matka.

Keď prišli do Paríža Netherby a Riverdale, v prvej chvíli to považoval za menšiu mrzutosť. Obaja sa správali k Gilovi s rešpektom, ale predpokladal, že keď privedú Harryho domov, vrátia sa do Londýna k svojim rodinám a povinnostiam v parlamente. Zrejme sa mýlil. Tak to teraz vyzeralo. Pár dní po ich príchode sa v Hinsforde pravdepodobne zhŕkne celá rodina a zostane tam ktovie dokeď. Preboha, koľko ich je vlastne?

Tá desivá vyhládka ho mohla donútiť zmeniť plány. Keby sa o tom boli zmienili pri raňajkách v Doveri, určite by ich zmenil. Ale teraz zostal v kaši, aspoň dočasne. Nemal vlastný koč ani koňa, aby odišiel z Hinsfordu.

„Spí,“ zamrmal gróf Riverdale zo sedadla oproti nemu. „Je oveľa slabší, než som čakal po takmer dvoch rokoch.“

„Dostane sa z toho,“ odvetil Netherby rovnako ticho. „Ak dosiaľ tvrdohlavo odmietal zomrieť, teraz to neurobí.“

„Čo si o tom myslíte, podplukovník?“ spýtal sa ho Riverdale.

„Verím,“ Gil hľadel na priateľa, brada mu klesla na hruď, „že keby Bonaparte znova utiekol a zhromaždil ar-

mádu proti spojencom, major Harry Westcott by sa ponúkol, že pôjde do boja prvý.“

„A vy nie?“ spýtal sa vojvoda Netherby. „Šepká sa, Bennington, že kedysi ste viedli nebezpečnú bojovú operáciu a vďaka tomu vás povýšili z kapitána na majora.“

Gil sa zamračil. Vždy bol nesvoj, keď bola reč o jeho vojnových hrdinských činoch. Tisíciky mužov, teraz už mŕtvych, prejavili rovnakú odvahu. „Za sebou som mal vojakov, tí by mi nedovolili cúvnuť, aj keby som chcel,“ vyhlásil. „To nebol úspech jedného človeka, ale veľkej skupiny. Väčšina bojových akcií je taká, no neskôr pochvália a odmenia iba jedného. Harry patril k najlepším. Ak jeho chlapi museli čeliť nebezpečenstvu, postavil sa na čelo a viedol ich do boja. Teraz vyzerá slabý, no má bojového ducha. Ten v tejto chvíli možno drieme, ale uistujem vás, že nie je mŕtv. Zotaví sa.“

„Alebo zomrie, keď sa o to bude usilovať,“ poznamenal vojvoda.

Gil mu pozrel do očí, pod ospalými viečkami pôsobili ostražito, a prekvapil ho záblesk humoru od muža, ktorý bol – súdiac podľa elegantne učesaných blond vlasov a bezchybne ušitého oblečenia, podľa dokonalej manikúry a ošperkovaných prstov, aj podľa ligotavých číziem – znudený aristokrat. A Gil mal podozrenie, že je to nebezpečný muž.

2

ANNA, VOJVODKYŇA NETHERBYOVÁ, dostala list od manžela Averyho v ten istý deň, ako ho poslal z Doveru. Ihneď sa vybrala s Jessicou, Averyho nevlastnou sestrou, aby oznámila tú novinu Harryho najbližšej rodine. Jednou z nich bola Viola, Harryho mama, ktorej manželstvo za ne-

bohého grófa Riverdala vyhlásili za neplatné, keď po jeho smrti vysvitlo, že v čase, keď sa s ňou oženil, jeho zatajená prvá manželka ešte žila. Viola bola teraz vydatá za markíza Dorchestera a jej mladšia dcéra Abigail, Harryho sestra, žila s nimi. Tak ako Harry aj Abigail bola oficiálne nemanželské dieťa. Anna obom dámam oznámila, že cestovatelia sú už v Anglicku, ale smerujú do Hinsfordu, nie do Londýna. S radosťou ich uistila, že Harry znáša cestu dobre.

Jessica tancovala do kruhu okolo Abigail. Je to pod moju dôstojnosť – takto reagovať na správu, že Harry je doma, veď mám dvadsaťtri rokov! prebleslo jej hlavou. Ešte šťastie, že ju nevidí mama. Alebo Avery s tým svojím lorňonom. Teatrálne sa striasla a rozosmiala. Anna a Jessica o polhodinu odišli, aby oznámili tú správu Alexandrovej manželke Wren, grófke Riverdalovej.

Jessicina mama – Louise, vojvodkyňa vdova Netherbyová, rodená Westcottová, sestra nebohého grófa Humphreyho – zatiaľ tú novinu oznámila najprv svojej matke Eugénii a staršej sestre Matilde, potom svojej mladšej vydatej sestre Mildred a jej manželovi Thomasovi.

Abigail napísala list svojej sestre Camille Cunninghamovej, tá žila s manželom a deťmi v Bathe, a Alexandrova manželka Wren napísala svokre Althei a švagrinej Elizabeth. Obidve boli na vidieku v Roxingley Parku, kde sa Elizabeth, lady Hodgesová, zotavovala z pôrodu druhého dieťaťa, tentoraz dcérky.

Prv než sa zvečeralo, celá rodina už vedela, alebo čochvíľa bude vedieť radostnú správu, že Harry je konečne doma v Anglicku.

Teraz, o dvadsaťštyri hodín neskôr, Abigail sedela v cestovnom koči markíza Dorchestera vedľa nevlastnej sestry Estelle. Jej mama sa vydala za markíza Marcela Lamarra takmer pred štyrmi rokmi a s jeho deťmi, dvojčatami Estelle a Bertrandom, sa rýchlo spriatelila. Marcel –

oslovovala ho krstným menom, ako ju žiadal – teraz sedel v koči oproti Abigail. Bertrand šiel na koni trochu popredu. V koči vládlo ticho. Včera sa im uľavilo, ale dnes sa ich nevyhnutne zmocnila úzkosť. Mal Harry dosť síl na cestu napriek tomu, čo Anne napísal Avery? Prečo je taký slabý aj po takom dlhom čase? Pomôže mu ich príchod, aby sa zotavil, alebo zotavovanie spomalí? Ale ako by ho mohli nechať bez povšimnutia? A ako by ho mohli Avery a Alexander nechať samého, len v opatere sluhov?

Abigail si všimla, že Marcel z času na čas stíska maminu ruku, aby ju upokojil. Estelle akoby vycítila, že by nebolo dobré konverzovať, a ticho pozorovala krajinu za oknom. Abigail jej bola vďačná za taktnosť a aj ona hľadela von. Aspoňže je Harry doma a už mu nehrozí, že bude musieť čeliť nebezpečenstvám vojny.

Od bitky pri Waterloo už uplynuli takmer dva roky. *Dva roky*. Ale stále žije, aj po tej ťažkej operácii. A je znova doma. Robila si obavy, že sa rozhodol radšej vrátiť do Hinsfordu než ísť do Londýna. Ale Abigail chápala, prečo ide do Hinsfordu. Je to jeho domov. Tam vyrástli. Tam boli šťastní – na obzore nijaké mračná, nijaké búrky. Netušili, že príde katastrofa, ktorá im všetkým zmení život – odhalenie, že sú nemanželské deti, lebo keď sa otec oženil s ich matkou, už bol ženatý s inou ženou, no zatajil to.

Ešte stále to bol domov, aj po tej katastrofe. A Harry sa rozhodol vrátiť tam. Pravdepodobne túžil po pokoji a tichu, kým sa bude zotavovať jeho telo, myseľ i duša, uvažovala Abigail. Chudák Harry, zrejme netuší, čo ho čaká. Alebo tuší. Lebo Westcottovci boli majstri v zjednocovaní svojich radov. Keby sa čo len šepkalo, že niekto má problémy alebo sa chystá nejaká oslava, rodina by sa zhromažдила, aby ho podporila alebo naplánovala tú oslavu.

Ak na to Harry zabudol – no ako by mohol? –, potom ho čaká veľký šok. Lebo včera večer sa rodina zbehla

v Marcelovom londýnskom dome. Nestačilo, že sa spolu tešili z Harryho návratu a zo skorého príchodu Averyho a Alexandra do Londýna. Ach nie! Harryho treba osobne privítať doma, obskakovať ho, starať sa oňho, plánovať budúcnosť.

Tety sa radili celú polhodinu, dohodli sa, že mu nájdú ošetrovateľov, možno muža a ženu, v každom prípade niekoho, kto bude pripravený žiť nevedno ako dlho v Hinsforde, strachovať sa a pomáhať Harrymu, aby sa zotavil. Samozrejme, o tom *strachovaní* nahlas nehovorili.

Keby mali čo len štipku rozumu, premýšľala teraz Abigail, napadlo by im, že najlepší spôsob, ako privítať Harryho a pomôcť mu, aby sa celkom zotavil, by bolo písať mu listy a zostať čo najďalej, aspoň kým nenaznačí, že je pripravený privítať návštevy. Jeho mama, Abigail a Camille boli možno výnimky, hoci možno ani im sa nepoteší. Čo ak Harry túži byť celkom sám?

„Už nie sme ďaleko,“ povedala jej mama sediaci oproti a usmiala sa na ňu. „Niekedy sa človeku zdá cesta nekončaná, však? Dúfam, že pani Sullivanová najala nejakých pomocníkov, ako som jej kázala.“

Pani Sullivanová bola odnepamäti gazdiná v Hinsforde.

„Určite niekoho prijala, Viola,“ Marcel jej znova stisol ruku. „Zrejme rovnako dychtivo čaká, aby mohla privítať Harryho doma a zadusiť ho láskou a starostlivosťou ako vy.“

„Zadusiť,“ zamračila sa. „Dúfam, že nikto z nás ho nezadusí. Hoci to bude ťažké, no aspoň tam nebude sám. Avery napísal Anne, že on i Alexander zostanú v Hinsforde, kým sa Harry poriadne neusadí. A neviem si predstaviť, že by ho niekto z nich *zadusil* láskou.“

Celá rodina – s výnimkou Elizabeth, jej manželka Colina a Elizabethinej matky Althey – bola na ceste do Hinsfordu alebo sa na ňu chystala a mama poslala súrny list, aby varovala pani Sullivanovú.

Chudák Harry!

Ale Abigail ho túžila vidieť. A túžila... ach, veľmi túžila vrátiť sa domov. Do Hinsfordu. Krátko po Camillinej svadbe a maminom vydaji za Marcela tam istý čas bývali, no potom sa s mamou presťahovali do Redcliffu. Nedalo sa povedať, že by Abigail bola počas tri a pol roka v Redcliffe nešťastná. Ale... nuž, nikdy sa tam necítila ako doma, no mohla si za to sama. Veď ju tam privítali srdečne.

A zrazu bola doma. Koč odbočil na príjazdovú cestu do Hinsfordského sídla.

„A sme tu!“ Mama sa predklonila na sedadle a dychtivo hľadela cez okienko, akoby čakala, kedy pribehne Harry, privíta ich. „Len dúfam, že cesta z Paríža ho veľmi nevyčerpala. Mala som tam ísť sama. Nemala som počúvať ostatných. Počas takého utrpenia mal mať pri sebe mamu.“

„Jemu by sa to určite nepáčilo,“ namietol Marcel. „Ponížilo by ho, že nad ním drží ochrannú ruku matka.“

Nešťastne naňho pozrela. „Niekedy vás nenávidím, Marcel,“ odsekla. „Najmä keď máte pravdu a ja sa mýlim.“

Uškrnul sa na ňu.

Abigail sedela chrbtom ku koňom, obrátila sa, aby pozrela na dom. Zbadali ich. Na terase videla Alexandra aj Averyho a na hornom schode vysokého, chudého, krehkého muža s rukou na zábradlí.

„Ach bože!“ zvolala jeho matka. „Harry!“

A potom nastal rozruch, pomáhali im vystúpiť z koča. Objímali sa, potriasali si ruky, vypytovali sa, od stajní bolo počuť štekot psa, ktosi káľal drevo – a Harry zostal hore na schodoch, neusmieval sa, ale ani sa nemračil. Abigail pochabo premýšľala, či by ho spoznala, keby okolo neho prechádzala na rušnej londýnskej ulici.

Prvá vybehla hore a dotkla sa mu ramena – bála sa ho objasť –, potom mu vážne pozrela do tváre.

„Harry,“ povedala. „Vitaj!“

„Abby,“ odvetil s úsmevom, potom sa obrátil k mame, tá neváhala, objala ho a vyhrkli jej slzy.

Zrazu Abigail cítila, že sa na to nemôže pozeráť. Ani prejsť okolo brata do domu, kam o pár minút vojdú všetci a bude tam pokračovať radostné zvitanie. Musí sa nadýchať vzduchu, inak asi omdlie. Vyšla na terasu, len mávla rukou, keď na ňu Marcel ustarostene pozrel, a zamierila do stajní.

Musím sa chvíľku poprechádzať, vyjasniť si hlavu, hovorila si, keď náhlivo odchádzala, aby som nabrala odvalu pozrieť znova na Harryho a nerozplakať sa, ako sa to pred chvíľou stalo jej mame, alebo omdlieť, čo by bolo ešte horšie.

Koč zamieril k prístrešku pre koče na konci stajní. Kdesi tam bol aj pes, ktorého počula a ktorý nahlas protestoval proti jeho príchodu, alebo ho možno vítal. Kálanie dreva bolo počuť silnejšie.

A vtedy zazrela muža – koniara alebo záhradníka –, ktorý rúbal drevo. Stál pri stajni a kope dreva, ktoré menil na menšie kusy na kúrenie. Vedľa neho sa už všíla poriadna kôpka. Ale neohromilo ju to drevo, nezastala preto.

Zmeravela kvôli tomu mužovi.

Bol do pol pása nahý. A pod pásom mal také priliehavé nohavice, až na jeho štíhlych bokoch a dlhých, svalnatých nohách vyzerali ako druhá koža. Staré, okopané kožené čizmy akoby mu vytvarovali na lýtkach. Keď rúbal, na ramenách, pleciach a chrbte sa mu napínali svaly. Na šiji mal spotené tmavé kučery.

Abigail preglgla a už by sa bola pohla ďalej, a hoci ju nezbadal, bola hrozne zahanbená, keď spoza stajní vybehol obrovský chlpatý netvor, ktorého nespoznala, ani jej na um nezišlo, že je to pes, a so zúrivým štekotom sa rútil k nej. Neskríkla. Zostala na mieste, rukami si chránila tvár